

λόρδου δημάρχου, ὁ γραμματεὺς τῆς συντεχνίας ἐντὸς τοῦ ἀρχατοῦ του συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος τῆς συντεχνίας. Οἱ ἐπίτροποι ἐντὸς τῶν ἀμαξῶν αὐτῶν. Ὁ πρωτομαίστωρ (συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς συντεχνίας) ἐντὸς τοῦ ὀχήματός του, συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. ε') Ἡ μουσικὴ τοῦ 3ου τάγματος τῆς ἐθνοφυλακῆς. *Δεκατρεῖς ἰνδοὶ ἐλέφαντες* μετ' ἀνατολικῶν ἐπιβλημάτων ὀδηγοῦμενοι ὑπὸ Ἰνδῶν καὶ πεζῶν ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἐξ σημαῖαι τῶν δημοτικῶν παρέδρων. Ἐκατέρωθεν ἐκάστης σημαίας ἀνὰ εἰς ἵππότης ἐν πλήρει σιδηρᾷ πανοπλίᾳ φέρων λόγχην καὶ ἀσπίδα καὶ ἵππεύων ἵππον πολεμικόν. ζ') Ἡ μουσικὴ τοῦ 3ου τάγματος τοῦ πυροβολικοῦ. Ἡ σημαία τοῦ δήμου τοῦ Λονδίνου φερομένη ὑπὸ τεσσάρων ἀλσοκόμων ἐν στολῇ. Οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δήμου ἀλσοκόμοι. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ δήμου. Σαλπικταὶ Διάφοροι Δημογέροντες. Δύο ἔφιπποι πεσαλωταί. Σαλπικταί. Ὁ πρῶτος λόρδος δήμαρχος. Ἐφιππος μουσικῆ. Οἱ ὑπῆρταί τοῦ λόρδου δημάρχου ἐν ἐπισήμοις στολαῖς. Ὁ τοῦ Ἄστεως καταλυματίας ἔφιππος. Οἱ τοῦ Ἄστεως σαλπικταί. *Ἡ Α. Ἐξ.* ὁ λόρδος δήμαρχος ἐν μεγάλῃ στολῇ, κατὰ τὸν μεσαιωνικὸν συρμόν, φέρων καὶ πορφύραν, κάθεται ἐντὸς τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὀλοχρῦσου ὀχήματος, συρομένου ὑπὸ ἑξ ἵππων, συνοδεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ ἱερέως, τοῦ σκηπτοφόρου του καὶ τοῦ κήρυκος. Λόχος Οὐσσάρων.

Ἡ ἀπὸ τοῦ δημαρχεῖου μέχρι τῶν ἀνακτόρων τοῦ Οὐδέστμινστερ ἀπόστασις διανύεται συνήθως ἐφ' ἀμάξης ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, πλὴν ἢ ἐν λόγῳ συνοδείᾳ κινουσα κατὰ τὰς δώδεκα ἀκριβῶς μόλις κατορθώνει νὰ φθάσῃ εἰς Οὐδέστμινστερ κατὰ τὰς τρεῖς μ.μ. ἀκολουθοῦσα ὁδὸν λίαν κυκλοτερῆ.

Ἐν ἐπὶ τούτῳ αἰθούσῃ τοῦ Οὐδέστμινστερ περιμένουσι τὸν δήμαρχον ὁ λόρδος καγγελάριος μετὰ τῶν δικαστῶν τοῦ Κράτους, παρ' οἷς καὶ εἰσάγεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιεφύλακος τοῦ Ἄστεως ὅστις καὶ συνιστᾷ αὐτὸν ὡς ἱκανὸν νὰ ἀναλάβῃ τὰ εἰς τὸ ἀξίωμα λόρδου δημάρχου ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα.

Ὁ λόρδος καγγελάριος μετὰ τινος ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παρατηρήσεις λαμβάνει παρὰ τοῦ λόρδου δημάρχου τὸν νενομισμένον ὄρον, μεθ' ἧς ἢ συνοδείᾳ κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, πλὴν ἤδη ἀκολουθουμένη καὶ ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ὑπουργῶν, πρέσβειων καὶ τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων ἀπάντων ἐφ' ἀμαξῶν, ἐπιστρέφει δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὸ δημαρχεῖον, ἐνθα λαμβάνει χώραν συμπόσιον, ἐν ᾧ παρακαθηνταὶ ἅπαντες οἱ ἄνω ῥηθέντες, καὶ ἐν ᾧ ἀπαντῶν εἰς πρόπασιν τοῦ λόρδου δημάρχου ὑπὲρ τῶν ὑπουργῶν, ὁ κατὰ καιρὸν πρωθυπουργὸς ἐκφρανεῖ λόγον ἐν ᾧ ἐκθέτει τὴν πορείαν τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρων ζητημάτων τῆς ἡμέρας.

Ἴσως ἢ ἀνωτέρω θεατρικὴ περιγραφή φανῆ παραδόξος καὶ ἀπίστευτος, πλὴν μὴ λησμονώμεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἔθνος χαιρέει τοσαύτην φήμην πρωτοτυπίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἔθνη καὶ ἔθιμα ὅσον τὸ ἀγγλικόν.¹

ΠΟΘΕΝ ΠΗΓΑΖΕΙ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΕΝ Τῷ ΓΕΝΕΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ;

(Ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἐγδῶρ Κουνὲ «Τὸ νεώτερον πνεῦμα» ἐπιγραφομένου. Μετάφρασις Ν. Γ. Πολίτου).

Τὰ ζῶα κέκτνται αἰσθητὴν τινα τοῦ καλοῦ, ὡς πρὸς τὰ ὁμοειδῆ ἢ τὰ εἰς συγγενῆ εἶδη ἀνήκοντα. Ἐκλέγουσι πρὸς σύζευξιν οὐ μόνον τὸ ἰσχυρότατον, ἀλλὰ τὸ κάλλιστον, τὸ πλεονεκτοῦν τῶν ἄλλων εἴτε κατὰ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων τῶν πτερῶν αὐτοῦ, εἴτε κατὰ τὴν ἔντασιν ἢ τὴν εὐστροφίαν τῆς φωνῆς, εἴτε κατὰ τὸ ἄσμα, τὸν κόσμον, τὴν χάριν, ἢτοι τὰ κεκτημένα ὡς πλείστους τῶν οὐσιαστικῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ εἶδους αὐτῶν. Οὕτω δὲ, ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει διατελοῦντα, τὰ εἶδη τῶν ζῴων δὲν ἐκφυλίζονται. Δὲν ἐπιφυλάσσειται αὐτοῖς παρακμή.

Ἐν ᾧ αἱ τῶν ἀνθρώπων φυλαὶ προφανῶς ἐξαχρειοῦνται, τὰ ἐν ἐλευθερίᾳ διαιτώμενα ζῶα ἐν ταῖς αὐταῖς χώρας εὐδοκίμοισι διαρκῶς. Τὰ μαστοφόρα, τὰ πτηνὰ τῆς Περσίας, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἑλλάδος εἶδον ἐποχᾶς ὅλας πολιτισμοῦ παρερχομένας καὶ μένουσιν οἷα ἦσαν ἐπὶ τῶν Φαραῶνων καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων. Ἡ πτώσις τῆς Αἰγύπτου οὐδ' ἀκροβιγῶς ἤγγισε τὸν ἐπὶ τῶν ναῶν τῶν ἑκατομυλίων Θηβῶν φωλευόντα πελαργόν. Ἡ γλαυζὴ ἐπιζῆ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς καὶ ὁ ἀετὸς τοῦ Διὸς οὐδὲ πτερὸν ἀπώλεσαν ἐν τῇ πτώσει τῶν θεῶν. Αἱ ἀηδόνες τοῦ Κολωνοῦ οὐδόλως παραλλάσσουσι τῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ τοῦ καλοῦ αἰσθησις οὐδόλως παρ' αὐταῖς μετεβλήθη. Ἀγαπῶσι καὶ νῦν ὅτι καὶ τότε ἠγάπων. Ἐν τῇ ἀλλεπαλλήλῳ τῶν χρόνων διαδοχῇ ἐξηκολούθησαν ζητοῦντα τὸ κάλλιστον τοῦ ἑαυτῶν εἶδους· οὕτω δὲ διετηρήθη τοῦτο ἀναλλοίωτον καὶ ἀκμαῖον.

Τὸ αἰσθημα τοῦτο τοῦ ἔρωτος πρὸς τὸ ἐξέχον, συντηρεῖ καὶ προφυλάσσει τὸ γένος τῶν ζῴων κατὰ τῶν μεταβολῶν τῶν ἐποχῶν. Μόνος ὁ ἄνθρωπος ἐράται ἔστιν ὅτε τοῦ δυσειδοῦς, τοῦ ἀχρείου· τότε δὲ αἱ κοινωνίαι φθίνουσι καὶ οἱ πολιτισμοὶ παρερχονται.

Ἰδέτε τὰς ἀπαύστους τῶν ἀρρένων προσπαθείας ὅπως θέλξωσι τὰ θήλεα· αἱ προσπάθειαι τῶν αὐτῶν τοσοῦτω διαρκεῖς εἰσιν, ὥστε μεταβάλλονται καὶ βελτιοῦνται ἐκ τούτων. Ἀδιαλείπτως προσκαλοῦσι, κελαιοῦσι, κρυστάλλουσι, βομβοῦσι, μόνον καὶ μόνον, ὅπως καταστῶσιν ἀρεστοὶ εἰς τὸ θῆλυ αὐτῶν. Συναγωνίζονται τοῖς ἀντιζήλοις αὐτῶν, διὰ τῆς φωνῆς, τῆς ὠδῆς, τοῦ

1. Ἐσταχ. ἐκ τῆς Μεταρρυθμίσεως.